

talelse om Retsreformen, dette store Forslag, som den høitærede Justitsminister tidligere har havt fremme. Det er jo forøvrigt ikke saadant et ganske almindeligt Forslag. Det har en særegen Karakter, og det er den, at Grundloven forlanger en saadan Forandring i vor Retspleie. Menne dette, at Grundloven forlanger det, synes jeg, maatte bringe den høitærede Justitsminister til den Tro, han maatte til alle Tider have den Tro, at Folkethinget ogsaa ønsker en saadan Forandring. Saavidt jeg veed, har Folkethinget aldrig afvist Retsreformen. Det har behandlet denne store Sag, rigtignok uden at komme til noget Resultat, men deri forekommer mig ikke at kunne ligge Noget som helst om, at Folkethinget, fordi det ikke blev færdigt i en i Forhold til Reformens Størrelse temmelig kort Tid, ikke skulde ønske Retsreformen. Jeg kunde ønske at vide, om det virkelig er den ærede Ministers Alvor, at han ikke vil fremkomme med Forslag om saa store Reforme, som han tror, ere de allerheligste for Landet, uden at Folkethinget en bloc staar op og beder Ministeren om endelig at fremkomme med den Slags Forslag. Skal det være Tilfældet i denne Sag, maa det jo ogsaa være Tilfældet i andre store Sager, og saa synes jeg, at vi ere ved at komme ind paa en ikke heldig parlamentarisk Forhandling. Det blev i alt Fald en parlamentarisk Forhandling, der begyndte med et Slags Tiggeri.

Lutein: Det er jo lidt vanskeligt for en Lægmand at blande sig i denne Diskussion mellem Jurister, og jeg vil derfor naturligtvis ikke blande mig i den egentlige juridiske Diskussion, men da Loven jo dog ikke er bestemt til at være til Fornøielse for de Herrer Jurister, men skal være til Gavn for os Alle, der leve i Samfundet, vil jeg tillade mig at gjøre en Meddelelse, som min praktiske Erfaring har givet mig Anledning til. Naar de Herrer komme her og fortælle, at alle Friste for Stævning og den Slags Ting ere for lange, saa vil jeg dog tillade mig at fortælle dem, hvad jeg selv har oplevet. Medens jeg har været her ifølge mit Hverv som Rigsdagsmand, er en Stævning bleven forkyndt i mit Hjem, Sagen er falden i Rette, inkammeret og optagen til Doms, inden jeg har kunnet faae nogen Meddelelse om den, og saa kommer man her og fortæller os, at Børslerne ere for lange og at det Hele gaar for langsomt. Jeg kan ikke rigtig forstaa dette. Man kaldte den nævnte Sag en Gjæsteretssag, men den Fremgangsmaade kan anvendes under enhver Sag mellem to Mænd, der ikke bo i samme

Jurisdiktion (Ufbrydelse). Et æret Medlem siger, at det kan ikke gøres. Jeg skal — ikke her, men privat — give det ærede Medlem Meddelelse om, hvorledes det gik til med den Sag; det gik fuldstændig korrekt til. Jeg tror derfor, at hvis vi Lægmand skulde gaa ind paa det Lovforslag, her foreligger, maa man give os en lille Smule Garantier for, at den Slags Ting ikke kunne gaa for sig. Hvad der er hædet mig, forekommer mig at være et temmelig stivt Stykke. Endvidere vil jeg, da jeg har Ordet, tillade mig en Henstilling til de Herrer Jurister. Naar man faar en Stævning forkyndt i sit Hjem, kan man ikke altid have en Person tilstede, som er istand til at give et nøiagtigt Referat af, hvad Stævningen gaar ud paa og indeholder. Hvad i al Verden skulde der dog være i Veien for at sætte i Loven, at ved enhver Stævning, Forliagsindkaldelse, eller hvad det er, skal der paa Stedet, hvor den forkyndes, leveres en Kopi, saa veed dog Bedkommende, hvad han sagsøges for. Jeg ser ikke, at der kan være nogen Vanskelighed derved, men jeg henstiller selvfølgelig til de Herrer Jurister, om det kan lade sig gjøre.

N. J. Larsen: Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa det høie Things Tid, men inden denne Sag gaar i Udbalg, maa jeg tillade mig at udtale, at jeg anser Lovforslaget for et godt og nyttigt lille Lovforslag. Jeg er enig i, at hvis det paa nogen Maade foregreb den store Retsreform, burde det ikke fremmes, men det er med Rette fremhævet, at det gjør det ikke. Lovforslaget omhandler Forhold, som vi meget godt kunne omændre, uden at dette paa nogen Maade foregriber den store Retsreform. Naar det er blevet udtalt, at Loven ikke vil have nogensomhelst praktisk Betydning, som det er værd at tale om, er jeg af den modsatte Mening; Loven tager Sigte paa Forhold, som nu ere meget fortrædelige, og jeg tror, at særlig Lægmand ville føle Nytten af Loven. Der er navnlig to Retninger, i hvilke Lægmand have følt, at den nuværende Ordning er ueheldig. Mange Menneſter komme i det Tilfælde, at de uventet opdage gamle Hæftelser paa deres Eiendomme, og saa skal der søges Mortifikationsdom paa dem, hvortil der foruden Bevilling hører Stævning med urimeligt langt Varsel, nemlig Aar og Dags Varsel. Dette Varsel foreslaas nu nedsat til et halvt Aar. Det forekommer mig fornuftigt, at Folk i en saadan kortere Tid kunne faae lige gamle kjedelige Ting stæfede ud af Verden, og det vil man utvivlsomt paastønne. Dernæst er der Appelfristerne. Naar man nu vinder en